

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **JUDr. Mgr. M. P., Ph.D.**, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2015, čj. MSP-2/2015-OSD-SZN/2, o návrhu Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému soudu,

t a k t o :

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 A 133/2015 **se p ř i k a z u j e** Krajskému soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal dne 14. 7. 2015 u věcně a místně příslušného Městského soudu v Praze (dále též jen „městský soud“) žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2015, čj. MSP-2/2015-OSD-SZN/2, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského soudu v Praze čj. Spr 4291/2001-65, jímž byl zamítnut návrh žalobce na jeho zapsání do seznamu soudních znalců.

[2] Městský soud předložil Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci jinému krajskému soudu (§ 9 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“). Návrh odůvodnil tím, že v řízení rozhodoval jako správní orgán I. stupně a tato skutečnost by mohla zavdat objektivní pochybnosti o nepodjatosti soudců městského soudu; současně odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 30. 9. 2005, čj. 4 As 14/2004-70, a usnesení ze dne 29. 2. 2008, čj. Nad 4/2008-47.

[3] Žalobce s návrhem na přikázání věci jinému krajskému soudu souhlasil (sám také na tuto možnou podjatost soudců Městského soudu v Praze poukázal již v žalobě) a jako vhodný pro projednání a rozhodnutí věci označil Krajský soud v Praze.

[4] Nejvyšší správní soud shledal návrh městského soudu na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu důvodným.

[5] Ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. upravuje možnost Nejvyššího správního soudu přikázat věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. Podle § 9 odst. 3 s. ř. s. mají účastníci právo se vyjádřit k tomu, kterému soudu má být věc přikázána.

[6] V citovaném ustanovení je upraven případ tzv. delegace nutné, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu, který má věc jako soud věcně a místně příslušný projednat a rozhodnout.

[7] Předseda senátu městského soudu, kterému podle rozvrhu práce přísluší věc projednat, poukázal na důvody pro vyloučení všech soudců daného soudu, tedy i všech soudců, kteří vyřizují agendu správního soudnictví, neboť v projednávané věci žaloba napadá rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Městského soudu v Praze.

[8] V těchto případech lze mít důvodné pochybnosti o nepodjatosti těchto soudců, protože Městský soud v Praze v řízení rozhodoval jako správní orgán I. stupně, což je subjekt totožný se správním soudem, který by měl ve věci rozhodnout. Všichni soudci specializovaných senátů správního soudnictví tohoto soudu jsou proto vyloučeni pro možnou podjatost.

[9] K objektivní pochybnosti o nepodjatosti soudců v situaci, kdy by měli rozhodovat o žalobě proti rozhodnutí soudu, u něhož sami působí, Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 30. 9. 2005, čj. 4 As 14/2004-70; na svém dříve zaujatém právním názoru setrvává i v nyní posuzované věci. V tomto ohledu je vhodné poukázat i na obecnou právní zásadu „*nemo index in causa sua*“, podle které nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci, takže ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt.

[10] Nejvyšší správní soud rovněž připomíná rozhodnutí Ústavního soudu (např. nález ze dne 4. 12. 1997, sp. zn. II ÚS 218/97, nebo ze dne 11. 3. 1998, sp. zn. IV ÚS 466/97) o rozdělení a přísném oddělení soudní moci na složku jurisdikční a správní, avšak současně poukazuje na to, že tyto závěry je nutno při jejich aplikaci posuzovat v kontextu, který vyjádřil Ústavní soud v nálezu pléna ze dne 11. 7. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 18/06. V něm Ústavní soud vyslovil, že „*výkon státní správy soudů neodpovídá svojí povahou obecnému vymezení výkonu státní správy. Jedná se v tomto případě o specifickou činnost vykonávanou pouze uvnitř soudní soustavy a podmiňující více či méně vlastní rozhodovací činnost soudů*“.

[11] Vzhledem k výše uvedenému nelze pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného městského soudu sestavit senát, čímž jsou splněny zákonné podmínky pro přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu. Proto Nejvyšší správní soud přikazuje předmětnou věc k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Praze, který je soudem svým sídlem nejbližším soudu původně místně příslušnému.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. října 2015

Zdeněk Kühn
předseda senátu